

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. CONAN DOYLE

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

Ο μεσίτης, ένας σοβαρός άνθρωπος, με βλέμμα διαπεραστικό και με τόνο φωνής ειλκρινή κι άποφασιστικό, άνοιξε το κατάστιχό του, πήρε την πένα, κι άρχισε να με ρωτά :

—Τό δνομά σας, κύριε ;
—Χάρολν Ουέλν, διδάκτωρ τής φιλολογίας! τού άπάντηρα.
—Τίνος Πανεπιστημίου ;... Τής 'Οξφόρδης ή τού Καίμπριτζ ;...
—Τού Καίμπριτζ, κύριε!...
—Κανένα βραβείο ;... Κανένas εξαιρετικός έπαινος ;...
—'Οχι, δυστυχώς!...
—Είστε τουλάχιστον άθλητής ;... Ξέρετε κρίκετ, γουόττερ πόλο, κολυμπάτε, άδηγείτε βάρκα με πανί ;...
—Δέν ξέρω, δυστυχώς, τίποτε άπ' αυτά, κύριε!

Ο μεσίτης έκλεισε τó κατάστιχο, κουνώντας άπελπισμένα τó κεφάλι του, κι ύστερα, κυττώντας με με κάποια άπογοήτευσι, είπε :

—Κύριε Ουέλν, με λύπη μου σας πληροφορώ, ότι θ' άργήσετε να βρθε θέσι... Είνε άλλοι έξήτα περίπου πριν άπό σας, οι έποιοι περιμένουν δυό μήνες για έργασια... Είστε πολλοί διδάσκαλοι, δυστυχώς, κι ή θέσις στά έκπαιδευτήρια λίγες...
"Αν είχατε τουλάχιστον καμμιά ιδιαίτερη επίδοσι σέ κάτι, ίσως να σας προτιμούσα με πρώτη ευκαιρία πού θά μού τύχαινε...
'Εκτός...

—'Εκτός ;... μουιούσισα με λαχτάρα κι έλπίδα, γιατί ήμουν επί μήνες χωρίς έργασια.

—...'Εκτός, συνέχισε ó μεσίτης διστακτικά, άν δέγεστε να πάτε στό «Έκπαιδευτικό Κολλέγιο» τού κ. Φέλιπς Μάκ Κάρθου... "Έχω όμως την ύποχρέωσι, κύριε, να σας προειδοποιήσω για κάτι, γιατί σσηθίζω να τρωά άπάνται τών πελατών μου εύσημωδισία κι άμεροληψία... "Έχετε μαλακή χαρακτήρα ;... Μπορείτε να κρατήτε τά νεύρα σας, και να μήν παρασύρεστε άπ' τó πάθος τού θυμού ή τής άγανακτισήσας ;

—Είμαι πολύ ψύχραιμος, κύριε! άποκοίθηκα παραξενεμένος. Τί σσηθαίνει, όμως ;... Γιατί μού τó λέτε αυτό ;...

—Γιατί δσους διδασκάλους στέλνω στό έκπαιδευτήριο αυτό, μόλις κάθονται δυό-τρεις έβδομάδες... "Υστερα φεύγουν, και μάλιστα με τóση άγανακτισή, ώστε προτιμούν να χάσουν και τόν μισθό τους άκόμη, για όσο διάστημα εργάστηκαν εκεί... 'Ενωστία, πώς σ' αυτό δέν φαίνει ó διευθυντής τού Ιδιωτικού αυτού κολλεγίου, ό κ. Μάκ Κάρθου διηδάξ, ή όποιος είναι ή καλύτερήν κι ή πράσιτη προσωποποιήμην... 'Ο συνάδελφός σας ζωας, τών μαθηματικών, είναι τόσο άνοητός στή συμπεριφορά του, ώστε κανένas δέν μπορεί να συνοεαστή μαζί του...
—Και γιατί δέν δίνονται αυτόν ó διευθυντής, άλλα ποστιαί να τού φεύγουν οι άλλοι πού επίτελους δέν φαίνε σέ τίποτε ; ρώτησα με άπορία.

—"Α, αυτό δέν τó ξέρω!... είπε ó μεσίτης. Κι' εγώ ένω παραξενευτή με τήν κατάσταση αυτή, γιατί ένω στείλει έως τώσα σταν κ. Μάκ Κάρθου—έναν κοντά στόν άλλον—εφτά διδασκάλους, και κανένas δέν τού έυεινε... Χθές μού ζήτησε άλλον... Δέν έχω τó δικαίωμα να άνοαιγθώ στά ιδιαίτερά του, για να μάθω τί σσηθαίνει... 'Εγώ κυτάζω τή δουλειά μου, με έχω συγχρόνως ύποχρέωσι να σας προειδοποιήσω, γιατί κι' έσεις κι' έκείνος ως πλάτες μου, έχετε τά ίδια δικαιώματα άπέναντι μου... Δέχεται να πάτε εκεί ;... Καλώς μισθός, και τροφή και ύπνος, σέ

ιδιαιτερο διαμέρισμα, μέσα στό έκπαιδευτήριο...

Δέχτηκα, πλήρως τά μεσιτικά, κι' ευχαριστώντας θερμά τόν εκπαιδευτήριό. Είχα τόσο έξαπληθή οικονομικώς άπ' τήν άνεργία, ώστε ήμουν άποφασισμένος ν' άντιμετωπίσω τήν προστυχία και τίς προσβολές έκάτω, στανάδων, δίχως να έκνευριστώ καθόλου!

Ο διευθυντής, ένας γλωμός και λιγινός γεροντάκος, με λεπτή φανούλα, με κατάλευκα μαλλιά και μ' έκφρασι άπερίγραπτης αγαθότητος στά γλυκά του μάτια, με δέχτηκε έγκάρδια.

—Καλώς ήρθατε, κύριε Ουέλν, μού είπε. Αισθάνομαι τόν έαυτό μου ευτυχή πού θάχω τή συνεργασία σας... Οι προκάτοχοί σας ήσαν έξαιρετοι διδάσκαλοι, άλλα... να, πώς να σας τó πώ... ήσαν λιγάκι ύποβουλωμένοι στίς παραφορές τών νεύρων τους... 'Εσεις θά δείχτητε άραγε πιο ύπομονητικός ;... "Αν έχασατú καμμιά φορά σέ τέτοιο σημείο, ώστε να φανώ είσιος άπέναντι σας ή να σας μιλήσω κάπως τραχειά, ή να θίξω τά φιλότιμα αισθημάτα σας, έσεις μπορείτε να βασισθετε στήν αυτοκυριαρχία τών νεύρων σας ;... Μπορείτε να γαλιναγωγήσετε τήν έξέγερσι τού έγωισμού σας ;

Περιορίστηκα να χαμογέλασω και να σφίξω με εύλάβεια τó ίσχνό και γέρικο χέρι τού σεβαστού συνομηλότη μου. "Επειτα, άφοδ μούδειξε τó διαμέρισμά μου και με παρουσίασε στούς μαθητάς τής τάξώς μου, μούπε στό τέλος :

—'Ελάτε! τώρα να σας συστήσω τού συνάδελφó σας... "Α, νάτος... "Εργεται κιάλας... Κύριε Σαιντ-Τζαίμς, σας συιστώ τόν νέο συνάδελφό σας κύριο Ουέλν... Εύχομαι μιά εύτυχημένη συνεργασία μεταξύ μας, για τó καλό τών μαθητών και για τήν πρόδο δλων μας!

"Υποκλίθηκα και κύτταξα χωρίς να θέλω με άντιπάθεια τόν κ. Σαιντ-Τζαίμς. Σωστό κτήνος στό πρόσωπο, κοντόχοντρος, τριάντα χρόνων, σιδερόκομος, ύπουλα μάτια, προκλητικό ύφος. Κι' άκουσα κατάπληκτος να μού λέη, μπροστά στο διευθυντή μας :

—Καλώς ώρισατε, κύριε Ουέλν... Μά γρήγορα θά ξαναβείτε τά μπασούλα σας για όδρομ... Μίξερως μισθός, μίξερη τροφή, και διαβολόπαιδα τού στανά οι μαθητά!...

—'Οχι δά, κύριε Σαιντ-Τζαίμς! ψιθύρισε άήχωνα ó διευθυντής, ξεροθήχοντας. "Υπάρχουν και μερικά πλεονεκτήματα στό έπάγγελμά μας, τά όποια...

—Και ποιά είν' αυτά ; τόν δίκεψε άπότομα ó συνάδελφός μου. Τό να ξελαρυγγιάζωμαι με τά παληόπαιδα τού κόσμου ;... Ούφ, βαρέθηκα πειά τή ζωή μου... Βαρέθηκα τó δασκαλίκι... "Αν ήταν στό χέρι μου, θάσπρινα μέσα σ' ένα φούρνο άναμιμένο και μαθητούδια και βιβλία και θρανία και δασκάλους!...

—Χεχεχέ! γέλασε νευρικά και βεβιασμένα, ó διευθυντής. "Ο κ. Σαιντ-Τζαίμς είναι άπόλαυσις!... "Έχει μερικάς πρωτότυπες άντιλήψεις και θεωρίες... "Αλλά, κύριε Ουέλν, δέν πιστεύω βέβαια να τόν παρεξηγήτε ; "Ε ;...

"Η γλυκεία ματιά του είχε μιά έκφρασι άπειρης ίκεσιος, κι' ένοιωσα τόν μυστικό τόν πόθο να τελείωση ή στενωχώρη αυτή σκηνή. Τά είχα κυριολεκτικώς χαμένα, όχι τόσο με τήν άλλοκτη και πρόστυχη συμπεριφορά τού συνάδελφού μου, όσο με τήν άκατανόητη έπιείκεια και τόν ύπερφυσικό τρόπο τού διευ-

θινοῦ μας ἀπέναντί του!

Γιατί δὲν τὸν ἐδίωχνε τόσο καιρὸ; Γιατί τὸν κρατοῦσε στὴν ὑπηρεσία του; Γιατί προτιμοῦσε νὰ καταστραφῆ ἢ ἰδιωτικῆ αὐτῆ ἐπιχειρήσεώς του, παρά νὰ διαζήτῃ ἀπὸ κοντά του τὸν πρωτοφασὴ αὐτὸν διδάσκαλο; Ἀπ' τοὺς ἐνενηντὰ μαθητὰς πού εἶχε πρὸ ἔτους σὸ ἐκπαιδευτήριό του, μόλις εἶχαν ἀπομείνει σαράντα. Τοὺς ἄλλους τοὺς εἶχαν ἀποσπείρει οἱ γονεῖς τῶν, ἐξ αἰτίας τῆς βαρυσσοφίτου τοῦ Σαίντ-Τζαίμς!

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἄρχισε ἓνα ἀδιόκοπο μαρτύριο τῶν ἐπαναστατημένων διαρκῶς — μὰ καὶ διαρκῶς συγκρατούμενων νεύρων μου. Συγγρόνως ἄρχισα νὰ παρεξηγῶ τὸν καλοκάγαθο διευθυντῆ μου, γιὰ ἓναν κολασμένο ὑποκριτῆ. Γιατί, πὼς ἄλλοι-ὼς μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω τὴν ἐπιβολὴ αὐτῆ τοῦ Σαίντ-Τζαίμς ἐπάνω του; Σκεπτόμουν λοιπὸν, μὲ τὸ δίκιο μου, ὅτι Κύριος οἶδε ποιά καταχθόνια βρωμοδουλειὰ ἢ ἐγκλημα ἀπάισιο, εἶχε κάνει ὁ ἀγγελικὸς στὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισί του διευθυντῆς μας, κί' ὅτι ὁ Σαίντ-Τζαίμς θὰ ἦξερε ἐξάπαντος αὐτὸ τὸ μυστικόν, γιὰ νὰ τὸ ἐκμεταλλεῖται ἔτσι!

Ὡ, ἦμουν βέβαιος περὶ, ὅτι κάτὶ τέτοιο συνέβαινε, καί γι' αὐτὸ ἔνοι-ῶθα μιά ἀκατανίκητῃ ἀηδία, θλέποντας τὴν ὑποκριτικὴ γλυκύτητα τοῦ δυστυχισμένου διευθυντοῦ. Τὸν τελευταῖο μάλιστα καιρὸ, ὁ Σαίντ-Τζαίμς εἶχε καταστήσει ἓνα ἀνυπόφορο κτήνος: Σκυλοθρίζε τοὺς ἐν-τρόμους μαθητὰς — πού τὸν μισοῦ-σαν — τοὺς χαστούκιζε ἄγρια μὲ τὸ παραμικρὸ, οὔτε μὲ πλημμύριζε ἐ-μένα, ξεφώνιζε, ἔσπαζε, ἔσκιζε, ἀ-φριζε, κί' ὁ ἀνεξήγητος αὐτὸς διευ-θυντῆς μας μὸς συστοῦσε διαρ-κῶς ὑπομονή!...

Θεὲ μου, ὅμως, τί ὑπερφυσικῆ, τί πονεμένη ΑΓΩΓΗΝΙΑ, ζωγραφίζονταν τότε — σὲ κάτὶ τέτοιες στιγμῆς—στὸ χλωμὸ πρόσωπό του!...

Ἐπιτέλους, μιά ἡμέρα — μεσημέ-ρι ἦταν — ἀποκάλυψε ἐντελῶς α-φρικὰ τὸ φρικαλέο μυστικόν. Τελειώ-νοντας ναρῖς τὸ μάθημά μου, εἶχα ντυθῆ γιὰ νὰ βγῶ ἔξω στὴν πόλι, καὶ καθὼς ἔφευγα ἀπ' τὸ δωμάτιό μου, ἀκουσα μέσα σὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ πυχτὸ βογγητὸ πόνου κί' ἀπογνώσεως. Ἀλαφιασμένος, ἐκ-νευρισμένος ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνε-ξίχνιαστα μυστήρια ὀλόγυρά μου, ἀνοίξα τὴν πόρτα δίχως νὰ χτυπήσω καὶ μῆκα μέσα.

Εἶδα τότε κάτὶ, πού μ' ἔκανε νὰ συγκλονισθῶ ἀπὸ ἀγανάκτησι: Μπρὸς σὸ μικρὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ τοίχου, ὁ Σαίντ-Τζαίμς στρι-φογύριζε τὸ ἀδύναμο χέρι τοῦ διευ-θυντοῦ μας μὲς' σὸ δικό του, προ-σταθδόντας νὰ τοῦ πάρῃ τὸ κλειδί καὶ τὸν βλαστημοῦσε ἄγρια καὶ χυδαῖα, ἐνῶ ἐκείνους κουλουριάζονταν φρικτὰ ἀπ' τὸν πόνον, ἔχοντας ἀπλωμένη σὸ πρόσωπό του μιά νεκρικὴ χλωμάδα!...

—Ἀτιμε! οὐρλιαξὲ ἔξαλλος. Ἀφῆσ' τὸν παιδί... Τσακίσου ἀ-πὸ βουμῆσα!...

Καὶ ὕμνωνας, χτύπησα τὸν Σαίντ-Τζαίμς κατακέφαλα μὲ τὸ μπασιτόνι μου. Τὴν ἔγιαινε τότε; Μόλις πρόλαβα ν' ἀκούσω μιά πρὸςτυχῆ βριοιά, γιὰτι ἀμέσως βρέθηκα ἀνάσκελα, ἐνῶ τὸ ἄϊατο τοῦ λυσοσμένου ἐκείνου κτήνους μὲ πατοῦσε σὸ σῆ-θος καὶ τὰ χέρια τοῦ ἔσφιγγαν ἀπάισια τὸ λαίμωμό μου.

Αἰποθύμισα. Ὅταν συνῆλθα, ἦμουν ἐκπλωμένος σὸ κρεβάτι μου, ἐνῶ πλάγι μου καθισμένος ὁ διευθυντῆς μου, μὲ κίττα-ζε μὲ δακρυρομένο τὸ γλυκὸ πρόσωπό του:

—Κύριε Οὐέλδ, κινδυνώσατε γιὰ μένα! μοῦ ψιθύρισε. Σὲς χρωστῶ ἴσως καὶ τὴ ζωὴ μου, ἀόκητ... Ἡ εὐγενικὴ καρδιά σας, καὶ τὰ ὅσα ὑποφέρατε γιὰ μένα—ὦ, τῶνοιασα καλὰ αὐτὸ —τόσους μῆνες ἐδῶ μέσα, μὲ ὑποχρεῶνουν νὰ σὰς κάνω μιά ἐκμυστήρευσι... Ὁ δῆθεν Σαίντ-Τζαίμς εἶπε τὸ μονόκριβο ΠΑΙΔΙ μου!... Ἀχ, Θεὲ μου, πόσο εἶμαι δυστυχισμένος... Τί ἔκαμα, γιὰ νὰ μὲ τυραννίσῃς ἔτσι!... Ναί, ἀλλὰ ἀπὸ μικρὸς ἦταν ἔτσι... Βῆναυσο, χυδαῖος, βίαιος... Οὔτε συμβουλεῖς, οὔτε ἀπειλές, οὔτε τιμαριές μπορέ-σαν νὰ τὸν συμμορφώσουν... Με-θοῦσε, χαρτόπαιζε, ξευχτοῦσε

μὲ ὑποπτες παρέες... Πρὸ τριῶν χρόνων, σ' ἓναν καυγῶ ἐπά-νω, σκότωσε ἓναν συνομιλήκο καὶ φίλο του, καὶ καταδικάστη-κε σὲ 15 χρόνων φυλακῆ... Ἡ μητέρα του πέθανε ἀπ' τὸν καῦ-μό της, κί' ἐγὼ λύγισα ἀπ' τὴ συμφορά... Πέρασι κατάρθωσε νὰ δραπετεῖτο ἀπ' τὴ φυλακῆ, κί' ἦρθε σὲ μένα νὰ τὸν κρύ-ψω... Αὐτὸ τὸ μοναχοπαίδι μοῦβενε παιδί στὸν κόμο... Μποροῦ-σε λοιπὸν ἢ πατρικὴ καρδιά μου νὰ τὸ διώξῃ;... Τὸν ἔκρυ-ψε... Τόσους μῆνες... Κανένας ὅμως δὲν σκέφτηκε ποτέ, ὅτι ὁ δάσκαλος Σαίντ-Τζαίμς κί' ὁ φονῆας Μὰι Κάρθου—ὁ γυῖός μου—ἦσαν τὸ ἴδιο πρόσωπο... Δὲν παρατηρήσατε ἄλλωστε, ὅτι δὲν ἔθγαive ποτέ του τὴν ἡμέρα ἔξω;... Εἶχε βραθεῖ ὅμως, φαίνεται, αὐτὸν τὸν καταναγκαστικὸ περιορισμό... Κί' ἀπὸ ἡ-μέρες μου ζητοῦσε χρήματα, νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀυστραλία... Γιὰ τὸν χαμό του, δηλαδῆ, τὸν σίγουρο... Ἀρνιόμουν... Ἐπέμενε, σκυλοθρίζοντάς με... Καὶ πρὸ ὀλίγων ὥρων ἴσως καὶ νὰ μὲ σκότωνε ἀκόμα, ἂν δὲν ἐπεμθαίνατε ἱπποτικὰ ἔσεις... Κί' ἀ-σφαλῶς θὰ σκότωνε ἔσας, ἂν δὲν ἔφτανε ἐγκαιρῶς τὸ ὑπηρετικὸ προ-σωπικὸ νὰ σὰς γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χέρια του... Τί νάκανα παιδί, μιά πού τὰ πράγματα πῆραν αὐτὴ τὴν τρο-πῆ!... Τοῦδωσα β,τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα... καί... καὶ τώρα πῆσα δὲν ἔχω παιδί... Ἡ θὰ τὸν ζασιπῆσῃ ἢ Ἀ-στυνομία, ἢ θὰ γίνῃ χειρότερος ἀπ' δ,τι ἦταν.

Οἱ λογοῖ μου τὸν τράνταζαν. Τὸ ἀνέκφραστα ἀγαθὸ πρόσωπό του βράχηκε ἀπ' τὰ δάκρυα, καὶ βου-θῆς κί' ἐγὼ, δάκρυσα μαζί του...

ΟΙ Μ. ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥΣ ΠΩΣ ΕΡΕΘΙΖΑΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥΣ

Πολλοὶ ἀπ' τοὺς μεγάλους ἄν-δρες χρησιμοποιοῦσαν διάφορα μέ-σα γιὰ νὰ δξύνουν τὸ πνεῦμα τους καὶ νὰ ἐνισχύσουν τὸ κέφι τους γιὰ ἐργασία.

Ὁ φιλόσοφος Χόββε, π. χ., ἐπι-νε ἀκαταπαύστως κρῦο νερὸ ὅταν ἐργαζόταν στὴ συγγραφῆ ἔργων, τὰ ὅποια ἀπαιτοῦσαν μεγάλη κρίσι καὶ φαντασία ***

Ὁ Νεύτων ἐκάπνιζε τὸ ἓνα του-μποῦκι πάνω σὸ ἄλλο, ὅταν δυ-σκολοῦσταν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ τὴ λύσι καενὸς προβλήματος. ***

Ὁ Μ. Ναπολέον στίς κρίσιμες στιγμῆς τῆς ζωῆς του, ρουφούσε ταμπάκο. ***

Ὁ Ἄγγλος πολιτικὸς Πιτ προε-τοίμαζε τίς περιφημῆς ἀγορευεῖσι του πίνοντας καφέ, τὸν ὅποιον ἔπινε μόνος του. ***

Ὁ Λόρδος Βύρων ἔγραψε τὰ καλύτερα ποιήματά του, πίνον-τας κρασί, πάντα ὅμως ἀνακαταμένο μὲ νερὸ. ***

Ὁ Λόρδος Ἀσομρτ, λίγην ὥρα πριν ἀρχίσει κάθε ἀγδρευ-σί του, ἔβαζε ἄσπιτισμὸς ἀπάνω σὸ στήθος του, τὸ ὅποιο προηγουμένως ἄλοιφε μὲ ἰώδιο. ***

Ὁ Λόρδος Ἐρσκημε κατὰπνε μεγάλες δόσεις ὀπίου. Ἐτσι μόνχα μποροῦσε νὰ ἐμπνέεται τοὺς περιφημοὺς δικανικοὺς λό-γους του. Κατὰ τὴ δίκη μάλιστα τῆς βασιλίσσας Κερλίνας, μετὰ τὴν τρωρὸ ὑπέροχη ἀγδρευσί του, ἔπεσε ἀνάσθητο στὴν ἀγκαλιά κάποιου συναδέλφου του. ***

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Οὐάτλεϋ, ὅ-ταν τὸν ἔπιανε ποινεκόφαλος ἀπ' τὸ πολὺ διάθασμα, ἔπαιρνε τὸ πρῶτον τὸ καὶ ὀλγύμνονος ὡς τὴ μέση κατέβαινε στὸν κρῖπο του κί' ἔκοθε ξύλα! Αὐτὸ τὸ ἔκανε κί' ἔταν ἀκόμα ἐχθόνιζε! Ἐπει-τα ἀπ' τὴ σκληρὴ αὐτῆ δσκηρῆ, πῆγαναι καὶ κομῆσαν κί' ὕστε-ρα ἐπιθῶντος εὐδιάθετος, χωρὶς νὰ ἀναθῶνεται τὸν παραμικρὸ ποινεκόφαλο.

—Ἀτιμε! οὐρλιαξὲ ἔξαλλος. Ἀφῆσ' τὸν παιδί! Τσακίσου ἀπὸ βῶ μέσα!...

ΠΡΟΣΟΧΗ!..

ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» ἀγοράζει εἰς ἀπολύτως ἱκανο-ποιητικὰ τιμὰς παντὸς εἶδους παιδιὰ βιβλία καὶ βι-βλιοθήκας ὀλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, ἀκόμη δὲ καὶ σκόρπια φύλλα παλαιῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, Ἡμερολόγια, Καζακίαις, μὸ νόφυλλα, φωτογραφίας ἱστο-ρῶν προσώπων καὶ εἰκόνας διαφόρων. Ἀπευθυνθῆτε ἢ γράψατε: Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.